

ALICE
KELLEN

VŠE,
ČÍM JSME
NIKDY
NEBYLI

Román

VŠE, ČÍM
JSME NIKDY
NEBYLI

© Alice Kellen, 2019

Autora representada por Editabundo Agencia Literaria, S. L.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Strnadová, 2022

Cover © Lookatcia.com, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2972-1 (pdf)

VŠE,
ČÍM JSME
NIKDY NEBYLI
NECH ŽIVOT PLYNOUT, 1. DÍL

ALICE KELLEN

Pro Neiru, Abril a Saray, děkuju, že jste...
a za všechno ostatní.

Každá revoluce začíná a končí jeho rty.

RUPI KAUR

POZNÁMKA AUTORKY

V mých románech písně doprovází mnoho scén. Hudba je pro mě inspirací a v tomto případě i něčím víc. V určitých momentech vytváří atmosféru, v jiných burcuje postavy k akci. Na stránkách této knihy najdete názvy všech písní, které jsem při psaní románu poslouchala, ale pokud máte chuť, poslechněte si ty nejdůležitější ve chvíli, kdy o nich čtete. V kapitole 24 je to *Yellow Submarine*, v kapitole 48 *Let It Be* a v kapitole 76 *The Night We Met*.

PROLOG

„Všechno se může změnit v jediném okamžiku.“ Tu větu jsem za život slyšela mnohokrát, ale nikdy jsem se nad ní nezamyslela, nepřevalila ji v ústech a nezjistila, jakou chuť na jazyku zanechají slova, když je rozdrobíš a doopravdy ucítíš. Ta hořkost, jež doprovází všechna „a co kdyby“. Pochybnosti, které vyvstanou, když se něco pokazí. Sami sebe se pak ptáme, jestli jsme tomu mohli předejít, protože někdy je ztráta všeho, co máme, otázkou jedné vteřiny. Jediné sekundy. Jako tehdy, když to auto najelo do protisměru. Anebo jako teď, když se rozhodl, že nemá za co bojovat, a odstíny černé a šedé pohltily barvy, které se ještě před několika měsíci vznášely všude kolem mě...

Protože v té vteřině zahnul doprava.

Chtěla jsem jít za ním, ale narazila jsem na překážku.

A věděla jsem, že jediná možnost je zahnout doleva.

LEDEN

(LÉTO)

AXEL

Ležel jsem na surfařském prkně a moře se kolem mě jemně pohupovalo. Ten den průzračná voda vypadala jako v nekonečném bazénu. Žádné vlny ani vítr – bylo naprosté ticho. Slyšel jsem jen svůj klidný dech a šplouchání vody, kdykoliv jsem do ní ponořil paže. Pak jsem toho nechal a jen jsem nehybně odpočíval s pohledem upřeným na obzor.

Mohl bych tvrdit, že jsem čekal na změnu počasí a příhodnou vlnu, ale bylo mi jasné, že ten den žádná nepřijde. Anebo že jsem jen zabíjel čas, což jsem dělal často. Já si ale vzpomínám, že ve skutečnosti jsem přemýšlel. Jo, přemýšlel jsem o svém životě a o tom, že se mi podařilo dosáhnout všeho, co jsem kdy chtěl, a že si plním jeden sen za druhým. „Jsem šťastný,“ řekl jsem si. Díval jsem se na vlnící se hladinu a zamračil se. Asi kvůli tomu nepatrnému otazníku, tomu tónu, který mi zněl v hlavě. „Jsem šťastný?“ zapochyboval jsem. Ta nejistota, která ve mně ožila, pulzovala a dožadovala se pozornosti, se mi vůbec nelíbila.

Zavřel jsem oči a ponořil se do moře.

Pak jsem se, naboso a se surfem v podpaží, přes písčitou pláž a pěšinu zarostlou plevelem vrátil domů. Vrazil jsem do dveří, protože byly kvůli vlhku pořád zaseknuté, nechal prkno na zadní terase a vešel dovnitř. Složený ručník jsem hodil na židli, a aniž jsem se

oblíkl, sedl jsem si k psacímu stolu, který zabíral velkou část obývacího pokoje a na kterém vládl chaos. Teda pro soudného člověka to byl chaos. Pro mě to byl perfektní pořádek. Papíry plné poznámek, jiné s nepovedenými návrhy a zbytek posetý nesmyslnými čmáranicemi. Na pravé straně stolu jsem měl trochu uklizenější prostor s propiskami, tužkami a malbami. Nad ním visel kalendář s několika škrtnanci, kam jsem si psal termíny odevzdání, a na druhé straně stál počítač.

Prošel jsem si nahromaděnou práci, vyřídil několik e-mailů a rozhodl se pokračovat v rozpracovaném projektu – turistickém letáku pro Gold Coast. Byl dost jednoduchý, jen ilustrace pláže a zaoblených vln, pod kterými surfují nejasné siluety bez detailů. Přesně takové zakázky jsem měl nejradši: nenáročná, rychle hotová a dobře zaplacená práce s jasným zadáním. Žádné „improvizuj“ nebo „chceme zvážit tvé návrhy“, ale prostě „nakresli blbou pláž“.

Po chvíli jsem si udělal sendvič z toho mála, co mi zbývalo v lednici, a nalil jsem si už druhé kafe, studené a bez cukru. Zrovna jsem se chystal napít, když vtom někdo zaťukal. Na nečekané návštěvy mě moc neužilo, a tak jsem sraštil čelo a položil kafe na kuchyňskou linku.

Kdybych v ten okamžik věděl, co všechno způsobí to jedno zaklepání, asi bych neotevřel. Ale co si to namlouvám? Vždyť bych ho nikdy ve štychu nenechal. A stalo by se to tak jako tak. Dřív nebo později. Co na tom? Měl jsem pocit, jako bych od samého začátku hrál ruskou ruletu se všemi šesti náboji; nemohlo to dopadnout jinak, než že mi jeden prostřelí srdce.

Už když jsem otevíral dveře, bylo mi jasné, že se nejedná o zdvořilostní návštěvu. Nechal jsem Olivera vejít. Tvářil se zádumčivě a vážně. Následoval jsem ho do kuchyně a zeptal se, co se stalo. Ignoroval kafe, otevřel horní skříňku, kde jsem měl alkohol, a vynadal lahev brandy.

„Na úterní ráno docela jedeš,“ poznamenal jsem.

„Mám průser.“

Nic jsem neříkal a čekal, co přijde, pořád jen v plavkách, které jsem si oblíkl ráno. Oliver měl na sobě bílou košili zastrčenou v dlouhých černých kalhotách – oblečení, které by si na sebe podle svých slov v životě nevzal.

„Nevím, co mám dělat, pořád přemýšlím, jak by se to dalo vyřešit, ale už mě vážně nic nenapadá... Myslím, že tě budu potřebovat.“

Zpozorněl jsem. Hlavně proto, že Oliver nikdy o nic neprosil, ani mě – a to jsem byl jeho nejlepší kamarád od doby, kdy ještě neuměl jezdit na kole. Neprosil, ani když prožíval nejtěžší období svého života. Tenkrát odmítl téměř veškerou pomoc, kterou jsem mu nabízel. Nevím, jestli kvůli hrdosti, nebo protože si myslel, že bude na obtíž, anebo aby si dokázal, že situaci zvládne, ať už je sebetěžší.

Možná proto jsem nezaváhal:

„Víš, že udělám, cokoliv budeš potřebovat.“

Oliver jedním hitem vypil skleničku, položil ji do dřezu a z obou stran se o něj opřel rukama.

„Přeložili mě do Sydney. Je to dočasný.“

„Ty vole, co...?“

„Tři týdny v měsíci, na jeden rok. Mám si vzít na starost novou pobočku, kterou tam otvírají, a až se zajede, vrátím se. Rád bych tu nabídku odmítl, sakra, ale zdvojnásobí mi plat. A to teď potřebuju, Axeli. Kvůli ní a vůbec kvůli všemu.“

Nervózně si prohrábl vlasy.

„Rok není zas tak dlouhá doba...“ řekl jsem.

„Nemůžu ji vzít s sebou, to prostě nejde.“

„Co tím myslíš?“

Nemusíme si nic nalhávat, moc dobře jsem věděl, co tím „nemůžu ji vzít s sebou“ myslí, a vyschlo mi z toho v krku, protože mi bylo jasné, že nedokážu říct ne. Vždyť právě oni pro mě byli nejmilovanější lidi na světě, moje rodina. Ne rodina, do níž se člověk narodí, té jsem si užil víc než dost, ale ta, kterou si vybere.

„Vím, že tě prosím o velkou obět.“ To teda sakra jo. „Ale je to jediná možnost. Nemůžu ji vzít do Sydney, když zrovna začala škola

a minulý školní rok zmeškala. Nemůžu ji teď odtrhnout od všeho, co je jí blízký, vy jste to poslední, co nám zbylo. A vůbec by to pro ni bylo moc změn. Samotnou ji tu nechat taky nemůžu, trpí úzkostí, má noční můry a není... není v pohodě. Potřebuju, aby Leah zase byla sama sebou, než půjde příští rok na univerzitu.“

Poškrábal jsem se na zátylku a stejně jako Oliver před pár minutami jsem mechanicky přešel ke skřínce s alkoholem a vytáhl lahev brandy. Lok mě zahřál v krku.

„Kdy odjíždíš?“ zeptal jsem se.

„Za několik týdnů.“

„To si snad děláš srandu, Oliver.“

AXEL

Bylo mi čerstvých sedm let, když otce vyhodili z práce a my se přestěhovali do bohémského města Byron Bay. Předtím jsme bydleli v Melbourne, ve třetím patře činžáku. Když jsme dorazili do svého nového domova, měl jsem pocit, že to bude, jako bychom byli pořád na prázdninách. V Byron Bay lidi na ulici nebo v supermarketu běžně chodili naboso, ve vzduchu byla cítit pohoda, jako by tam čas nikoho netlačil. A myslím, že jsem se zamíloval do každého koutu toho místa ještě předtím, než jsem otevřel dveře auta a do obličeje jimi praštil nasupeného kluka, který se právě stal mým sousedem.

Oliver byl rozčuchaný, měl na sobě vytahané oblečení a vypadal jako malý divoch. Moje matka Georgia příhodu ráda zmiňovala na rodinných setkáních, když už měla upito, a vyprávěla, jak toho kluka málem čapla a odtáhla do našeho nového domu, aby ho pořádně vykoupala. Jonesovi se našťěstí objevili, právě když ho chytala za rukáv. V tu chvíli ho hned pustila, protože pochopila, odkud vítr vane. Pan Jones, s pončem zacákaným barvami a úsměvem na tváři, jí podal ruku. Paní Jonesová mámu objala, a ta zůstala stát jako solný sloup. Můj táta, brácha a já jsme se smáli, když jsme viděli, jak zkoprněle se tvářila.

„Vy asi budete noví sousedé,“ řekla Oliverova matka.

„Ano, právě jsme dorazili,“ představil se táta.

Rodiče klábosili několik minut, ale Oliver se netvářil, že by nás chtěl přivítat, a já jsem viděl, jak se znuděným výrazem vytahuje z kapsy prak a kámen a míří na mého bratra Justina. Trefil se hned první střelou. Usmál jsem se, protože jsem věděl, že si budeme rozumět.

LEAH

„Here comes the sun, tu-du-du-du. Here comes the sun.“ Melodie písně mi zněla v hlavě pořád dokola, ale v černých čarách, které jsem kreslila na papír, nebyly ani náznaky slunce. Jen tma a rovné tvrdé linky. Cítila jsem, jak mi srdce začíná bít rychleji, přidušeně, chaoticky. Tachykardie. Kresbu jsem zmuchlala a odhodila, lehla si na postel a s rukou položenou na hrudi jsem se snažila dýchat... dýchat...

AXEL

Vystoupil jsem z auta a po schodech zamířil do domu rodičů. Dochvilnost nebyla moje silná stránka, takže jsem na nedělní rodinný oběd dorazil jako obvykle poslední. Máma mi na přivítanou prsty ulízla vlasy a zeptala se, jestli jsem tu pihu na rameni měl už minulý týden. Když ji slyšel táta, obrátil oči v sloup, objal mě a nechal mě vejít do obývacího pokoje. Tam se mi na nohy navěsili synovci a nepustili mě, dokud se je Justinovi nepodařilo odlákat na bonbony.

„Pořád je uplácíš?“ utrousil jsem.

„Je to jediná metoda, která zabírá,“ odpověděl rezignovaně.

Dvojčata u našich nohou se smála a já jsem se musel přemáhat, abych se k nim nepřidal. Byli to ďáblové. Páreček božích ďáblíků, celý den jen řvali „Strejdo Axeli, zvedni mě“, „Strejdo Axeli, dej mě dolů“, „Strejdo Axeli, kup mi to“, „Strejdo Axeli, zastřel se“ a další blbosti. Kvůli nim můj starší brácha začal plešatět (i když on sám by nikdy nepřiznal, že používá přípravky proti vypadávání vlasů). Emily, holka, kterou si Justin nabrnl na střední a která se nakonec stala jeho ženou, se kvůli nim zase naučila nosit pohodlné legíny a usmívat se, kdykoliv ji některá z jejich ratolestí pozvracela nebo se jí rozhodla fixem počmárat oblečení.

Olivera jsem pozdravil neurčitým mávnutím ruky a přešel jsem k Leah, která seděla u prostřeného stolu s pohledem upřeným na

obrázek popínavé rostliny na okraji talíře. Když jsem si sedl vedle ní a kamarádsky ji štouchl loktem, podívala se na mě. Ale jinak nezareagovala. Ne jako dřív, kdy by odpověděla s úsměvem tak širokým, že by rozjasnil celou místnost. Než jsem mohl cokoliv říct, objevil se táta s nadívaným kuřetem na podnose a položil ho doprostřed stolu. Už jsem se zaraženě rozhlížel kolem sebe, když mi máma podala misku s restovanou zeleninou. Vděčně jsem se na ni usmál.

Jedli jsme a celou dobu jsme mluvili o všem možném – o kavárně mých rodičů, surfařské sezóně, poslední nakažlivé nemoci, kterou máma objevila. Nedotkli jsme se jen tématu, které nad námi viselo ve vzduchu, ať jsme se ho snažili vytěsnit sebevíc. Když došlo na dezert, táta si odkašlal a mně bylo jasné, že už ho nebaví předstírat, že se nic neděje.

„Oliver, chlapče, rozmyslel sis to dobře?“

Všichni jsme se na něj podívali. Všichni kromě jeho sestry.

Leah dál zírala na cheesecake.

„Už jsem se rozhodl. Uteče to jako voda.“

Mamka se dramaticky zvedla ze židle a přitiskla si ubrousek na rty, ale nepodařilo se jí skrýt zavzlykání, tak radši odběhla do kuchyně. Táta se začal zvedat, že půjde za ní, ale já na něj zavrtěl hlavou a zkusil jsem situaci zklidnit sám. Zhluboka jsem se nadechl a opřel se o kuchyňskou linku vedle ní.

„Mami, no tak, tohle teď nepotřebujou...“

„Nemůžu si pomoci, Axeli. Tohle se nedá vydržet. Co horšího se ještě může stát? Takový příšerný rok, taková hrůza...“

Mohl jsem plácnout jakoukoliv blbost, třeba „vždyť zas o tolik nejde“ nebo „to bude všechno dobrý“, ale nedovolil jsem si to, protože jsem dobře věděl, že to není pravda, že už nic nebude jako dřív. V ten den, kdy Jonesovi zemřeli při autonehodě, se naše životy nejen změnily, ale staly se jinými, odlišnými, zbyla v nich dvě prázdná místa a neustále a úporně se nám připomínala jako hnisající rána, která se nikdy nezacelí.

Od chvíle, co jsme přijeli do Byron Bay, jsme byli jedna rodina. My a oni, všichni spolu. I přes všechny odlišnosti – přesto, že se Jonesovi od rána nikdy nezatěžovali ničím jiným než tím, co je právě teď, zatímco moje mamka se ani na minutu nepřestala strachovat o to, co bude. Přesto, že oni byli bohémové, umělci zvyklí na život v přírodě, a my jsme znali jen život v Melbourne. I přes všechna ano a ne, kterými jsme současně odpovídali na tutéž otázku, přes všechny odlišné názory a nekonečné rozhovory během společných večerů na zahradě...

Byli jsme nerozluční.

A teď je to všechno pryč.

Mamka si utřela slzy.

„Jak ho mohlo napadnout dát Leah na starost zrovna tobě? Mohli jsme vymyslet nějaké jiné řešení, třeba přestavět obývací a rozdělit ho na dvě místnosti, nebo koupit rozkládací gauč. Ano, nebylo by to nejpohodlnější a Leah potřebuje vlastní prostor, ale vždyť ty se i při nejlepších úmyslech nezvládneš postarat ani o zvíře.“

Trochu dotčeně jsem zvedl jedno obočí.

„Náhodou zvíře mám.“

Mamka se na mě překvapeně podívala.

„Vážně? A jak se jmenuje?“

„Nemá jméno, zatím.“

Ve skutečnosti to nebylo „moje zvíře“, protože vlastnit živého tvora mě nikdy moc nelákalo, ale občas se mi na zadní terase objevila vychrtlá trojbarevná kočka s nenávisným výrazem a žadonila o jídlo, tak jsem jí dával, co mi ten den zrovna zbylo. Někdy přišla třikrát nebo čtyřikrát za týden, a jindy se ani neobtěžovala dát o sobě vědět.

„Bude to pohroma.“

„Mami, proboha, je mi skoro třicet, jasně, že se o ni můžu postarat. Je to nejrozumnější řešení. Vy jste věčně v kavárně, a když ne, staráte se o dvojčata. A Leah přece nebude rok spát v obývací.“

„Co budete jíst?“ nedala se odbýt.

„Jídlo, sakra, co asi?“

„Pozor na pus, chlapče.“

Otočil jsem se a odešel z kuchyně. Vrátil jsem se do auta, vyndal zmačkanou krabičku s tabákem z palubní přihrádky a popošel o několik ulic dál. Sedl jsem si na obrubník, zapálil si cigaretu a zadíval se na větve stromu, které se pohupovaly ve větru. Tohle nebyla čtvrt, v níž jsme vyrůstali, ve které se naše rodiny propletly, až se z nich stala jedna. Obě nemovitosti se prodaly a moji rodiče se přestěhovali do domku s jedinou ložnicí v centru Byron Bay, co by kamenem dohodil od kavárny, kterou otevřeli před víc než dvaceti lety, když jsme se tady usadili. Proč by taky zůstávali na předměstí, když jsme s Justinem odešli bydlet jinam, o sousedy přišli a Oliver se s Leah odstěhoval do domu, který si pronajal, když se osamostatnil krátce po našem návratu z univerzity.

„Myslel jsem, že už nekouříš.“

Slunce mě přinutilo přivřít oči, když jsem zvedal hlavu směrem k Oliverovi. Vyfoukl jsem kouř a on si sedl vedle mě.

„Však taky ne. Pár cigaret denně není kouření. Aspoň ne takový jako u ostatních lidí, který kouří.“

Usmál se, vzal si jednu cigaretu a zapálil ji.

„Docela jsem ti zavařil, co?“

Jo, myslím, že stát se ze dne na den pečovatelem devatenáctileté holky, která se sama sobě vůbec nepodobala, by se asi dalo považovat za „zavářku“. Ale pak jsem si vzpomněl na všechno, co pro mě Oliver kdy udělal. Od prvního blbnutí, kdy mě naučil jezdit na kole, až po vyhrocené situace, kdy se kvůli mně dostal do rvačky a nechal si rozbít nos během našich studií v Brisbane. Povzdychl jsem si a típnul cigaretu.

„Však my to nějak zvládnem,“ odpověděl jsem.

„Leah může jezdit do školy na kole a zbytek času obvykle tráví zavřená v pokoji. Nedaří se mi ji odtamtud vytáhnout, však víš... aby všechno zase bylo normální. A má nějaký svoje pravidla, ale to ti vysvětlím potom. Každý měsíc se budu vracet a...“

„Neboj se, nebude to zas tak komplikovaný.“

Pro mě ne, rozhodně ne ve stejném smyslu jako pro Olivera. Já jsem si jen musel zvyknout na to, že budu s někým bydlet, což už se mi dobrých pár let nestalo, a udržet věci pod kontrolou. Ve svých rukách. Zbytek už se nějak vyřeší za pochodu. To Oliver se musel tohohle bezstarostného životního stylu, ve kterém jsme vyrostli, po nehodě vzdát, aby se postaral o sestru, a dělat práci, která ho nebavila, ale byla dobře placená a stabilní.

Nadechl se a podíval se na mě.

„Postaráš se o ni, že jo?“

„Zatraceně, jasně že jo,“ ujistil jsem ho.

„Dobře, protože Leah... ona je to jediný, co mi zbylo.“

Přikývl jsem, podívali jsme se na sebe a z toho jediného pohledu nám bylo jasné, že si rozumíme. On může zůstat v klidu a být si jistý, že udělám, co bude v mých silách, aby Leah byla v pohodě, a já teď vím, že jsem pravděpodobně člověk, kterému Oliver nejvíc důvěřuje.

AXEL

Oliver s úsměvem pozvedl skleničku.

„Na dobrý kámoše!“ zvolal.

Ťukl jsem si s ním a loknul si koktejlu, který nám právě přinesli. Byla poslední sobota před Oliverovým odjezdem do Sydney a já jsem ho po naléhání přemluvil, abychom zašli na skleničku. Skončili jsme jako obvykle v Cavvanbah, venkovním baru skoro na okraji města a blízko pláže. Název baru v jazyce místního domorodého kmene znamenal „místo setkání“, což vlastně vystihovalo ducha a podstatu Byron Bay. Bar, ve kterém podávali nápoje, byl společně s několika přistavenými stoly natřený azurově modrou, která pěkně ladila s doškovou střechou, palmami a závěsnými houpačkami, do nichž se mohli zákazníci posadit.

„Nechce se mi věřit, že odjízďím.“

Šťouchl jsem ho loktem a on se zasmál, ale do smíchu mu oči-vidně nebylo.

„Bude to jen jeden rok a každý měsíc tady budeš.“

„A Leah... do prdele, Leah...“

„Já se o ni postarám,“ řekl jsem znova, protože jsem mu tu stejnou větu opakoval každý den od toho rána, co jsem mu otevřel dveře a dohodli jsme se. „Tohle jsme dělali vždycky, ne? Vyplavat na hladinu, dívat se dopředu, o tom to je.“

Promnul si obličej a vzdychl.

„Kéž by to bylo tak jednoduchý.“

„Ale vždyť to je jednoduchý. Pojď se vožrat, kámo.“ Hltem jsem dopil a zvedl se. „Jdu pro další dvě, dáš si to stejný?“

Oliver přikývl, já jsem šel pro drinky a po cestě jsem se několikrát zastavil, abych pozdravil pár známých; skoro všichni jsme se v tomhle malém městě znali, i když vlastně povrchně. Opřel jsem se loktem o bar a usmál se, když jsem viděl, jak se Madison culí na dva klienty, které zrovna obsloužila.

„Přišel jsi pro další? To se chceš opít?“

„Nevím, uvidíme. Když se opiju, využiješ toho?“

Madison potlačila úsměv a vzala do ruky lahev.

„A ty bys chtěl?“

„Víš, že s tebou vždycky.“

Podala mi drinky a dlouze se mi zadívala do očí.

„Mám na tebe čekat, nebo máš potom jiný plány?“

„Budu poblíž, až budeš končit.“

Zbytek večera jsme s Oliverem propili a provzpomínali. Třeba na to, jak jsme se jednou v noci ztřískali na pláži. Když jsme pak zavolali Oliverovu tátovi, aby nás odvezl domů, místo toho namaloval do svého bloku dva ožraly válející se na písku. Obrázek potom namnožil a vylepil v jejich i našem domě jako upomínku na to, jací jsme idioti. Douglas Jones měl zvláštní smysl pro humor. Anebo jak jsme se dostali do maléru tehdy v Brisbane, když jsme se zkouřili tak, že jsem o sobě přestal vědět, a z legrace jsem do moře hodil klíče od apartmánu, který jsme si pronajali. Oliver pro ně zhulený skočil do vody v oblečení a já jsem na břehu umíral smíchy.

Tenkrát jsme si slíbili, že budeme žít navždycky takhle, jako v tom místě, kde jsme vyrostli, kde byl život tak jednoduchý, uvolněný a neodmyslitelně spjatý se surfováním a bohémstvím.

Podíval jsem se na Olivera a potlačil jsem povzdychnutí před posledním lokem.

„Už půjdu, nechci ji nechávat dlouho samotnou,“ řekl mi.

„Rozumím.“ Zasmál jsem se, když jsem viděl, jak vrávorá. Ukázal mi prostředníček a nechal na stole nějaké bankovky. „Uvidíme se zejtra.“

„Jasně, čau zítra,“ odpověděl.

Ještě nějakou chvíli jsem tam zůstal s partou kamarádů. Gavin nám vyprávěl o své nové holce, turistce, která přijela před dvěma měsíci a nakonec zjistila, že se jí nechce odjet. Jake nám třikrát nebo čtyřikrát popsal design svého nového surfu. Tom jenom pil a poslouchal ostatní. Přestával jsem vnímat, zatímco se bar k ránu pomalu vyprazdňoval. Když odešel poslední klient, obešel jsem budovu, otevřel zadní dveře a protáhl se dovnitř.

„Připomeň mi, proč mám takovou trpělivost.“

Madison se na mě usmála, zatáhla žaluzie a přibližovala se ke mně se smyslným pohledem a lehce povytaženými koutky. Prsty mi zajela pod okraj kalhot a silně si mě přitáhla, až se naše pootevřené rty prudce střetly.

„Protože to pak stojí za to...“ zavrňela.

„Osvěž mi paměť.“

Sundal jsem jí tílko. Neměla podprsenku. Madison se mi třela o tělo a pak mi rozepla knoflík u kalhot a pomalu si klekla. Když mě stiskla ústy, zavřel jsem oči a rukama se opřel o stěnu před sebou. Zabořil jsem jí prsty do vlasů a tlačil ji k rychlejšímu a hlubšímu pohybu. Už jsem se málem udělal, když jsem ustoupil a nasadil si kondom. Pak jsem ji natlačil na stěnu a prudce jsem jí to dělal. Zachvěl jsem se pokaždé, když sténala mé jméno a pocítil jsem ten moment: rozkoš, sex a potřebu. Jenom tohle. Dokonalost sama.

ÚNOR
(LÉTO)

LEAH

Dívala jsem se na své propletené ruce, zatímco auto jelo po kamenné cestě a večerní slunce barvilo nebe do oranžova. Nechtěla jsem to vidět, nechtěla jsem barvu, nic, co by vracelo vzpomínky a sny, od kterých jsem se oprostila.

„Nedělej Axelovi problémy, je to od něj velká laskavost, uvědomuješ si to, že jo, Leah? A jez, prosím tě. Snaž se být v pohodě, jo? Slib mi to.“

„Budu se snažit,“ odpověděla jsem.

Mluvil až do chvíle, kdy zastavil před pozemkem lemovaným palmami a divokými volně rostoucími keři. Byla jsem u Axela jen párkrát, a teď se mi všechno zdálo jiné. Já jsem byla jiná. Za poslední rok občas zašel Axel k nám, my k němu moc ne. Zavřela jsem oči, když mi najednou v hlavě znova vyvstala myšlenka, která křičela, že kdyby se tohle stalo dřív, tak jen z toho, že s ním mám bydlet pod jednou střechou, bych měla motýly v břiše a knedlík v krku. Ale teď jsem necítila nic. Tohle mi způsobila ta autonehoda – zanechala ve mně stopu, nekonečnou pustou prázdnotu, ve které nebylo možné něco nového postavit, protože byla bez pevné země. Jednoduše jsem „necítila“. Ani jsem nechtěla cítit. Bylo jednodušší žít takhle, umrtvená, bez bolesti. Někdy jsem měla lepší momenty, nečekané výboje energie, jako by se ze mě něco pokoušelo vydrat ven, ale

vždycky se mi podařilo to dostat pod kontrolu a zahnat to. Jako když před sebou máte hozené těsto na pizzu plné nedokonalostí a hrbolů a válíte ho tak dlouho, dokud není perfektně hladké.

„Jseš připravená?“ otočil se na mě brácha.

„Nevím, asi jo,“ pokrčila jsem rameny.

AXEL

Měl jsem chuť se vrátit do minulosti, abych sám sobě řekl, že jsem debil, když jsem si myslel, že to „nebude zas tak komplikovaný“. Bylo to zatraceně složité od prvního momentu, kdy Leah přišla ke mně domů a bez zájmu se rozhlídla kolem sebe. Taky tam nebylo moc co k vidění – holé stěny bez obrazů, podlaha byla dřevěná stejně jako různobarevný nábytek, který k sobě moc nepasoval, obývací a kuchyň odděloval barový pult a vůbec jsem to tam měl vybavené jako v tropickém baru, nebo to aspoň tvrdila máma.

Oliver odjel akorát včas, aby stihl letadlo, a já jsem se hned po jeho odjezdu začal cítit nespokojen. Zdálo se, že si toho Leah nevšimla a tiše šla za mnou, abych jí ukázal pokoj pro hosty.

„Tak to je tvůj pokoj. Můžeš to tady vyzdobit nebo...“ spolkl jsem větu těsně předtím, než jsem dodal „nebo co vlastně dělají holky v tvém věku“, protože ona už nebyla jako ty veselé holky, které pobíhají po Byron Bay v letních šatech se surfem v podpaží. Leah se od toho všeho vzdálila, jako by ji vzpomínky vracely do minulosti. „Potřebuješ něco?“

Podívala se na mě velkýma modrýma očima a zakroutila hlavou, pak položila kufr na postel a otevřela ho, aby si vybalila věci a našla pro ně místo.

„Kdyby cokoliv, jsem na terase.“

Nechal jsem ji o samotě a zhluboka se nadechl.

Jednoduché to rozhodně nebude. Já jsem měl v rámci svého chaosu jasně danou rutinu. Vstával jsem před rozedněním, vypil jedno kafe a šel surfovat nebo si zaplavat, když nebyly vlny. Pak jsem si dal snídani, sedl k pracovnímu stolu a organizoval práci. Vždycky jsem trochu pokročil v jedné zakázce, pak píchl do něčeho jiného, nikdy jsem nepracoval moc organizovaně, když zrovna nehořel nějaký termín. Pak přišlo na řadu druhé a poslední kafe, které jsem si vychutnával a díval se přitom z okna na krajinu. Sporák jsem zapínal málokdy – ne, že bych byl úplně marný kuchař nebo mi bránilo něco jiného, jen jsem byl na vaření moc líný. Odpoledne vypadalo dost podobně: práce, surf, další hodiny ticha na terase o samotě a klidu. Pak jsem si dal večerní čaj, zapálil si a než jsem šel do postele, chvíli jsem si četl nebo poslouchal hudbu.

Takže ten den, kdy se Leah nastěhovala, jsem se rozhodl svoji rutinu dodržet. Odpoledne jsem pracoval na jedné z posledních zakázek a soustředěně jsem vykresloval linky, zaobloval tahy, zvýrazňoval a zdokonaloval detaily, až jsem získal perfektní výsledek.

Když jsem položil tužku a zvedl se, došlo mi, že ještě nevyšla z pokoje. Dveře byly pořád pootevřené, jak jsem je nechal. Přешel jsem k pokoji, zaklepal a pomalu otevřel.

Leah ležela na posteli, světlé rozčuchané vlasy měla přehozené přes polštář, a poslouchala hudbu. Odtrhla pohled od stropu, sundala si sluchátka a posadila se.

„Promiň, neslyšela jsem tě.“

„Co posloucháš?“

Zdálo se mi, že zaváhala, jako by to nechtěla říct.

„Beatles.“

Nastalo dusné ticho.

Odvážil bych se tvrdit, že každý, kdo Jonesovy znal, věděl, že jejich oblíbená hudební skupina byli Beatles. Pamatuju si, jak jsme u nich doma celé večery tančili na jejich písničky a zpívali z plných plic. Když jsem o několik let později začal trávit víc času

s Douglasem Jonesem při malování v jeho ateliéru nebo na zahradě za domem, zeptal jsem se, proč při práci vždycky poslouchá hudbu. Odpověděl, že je to jeho inspirace, že v člověku se nic nerodí samo od sebe, ani základní myšlenka, ale jen způsob, kterým ji zachytit. Vysvětlil mi, že noty mu ukazují cestu a hlasy vedou každý jeho tah. Tenkrát jsem opakoval všechno, co Douglas dělal, a obdivoval jsem jeho malby i to, s jakou samozřejmostí bral všechno s úsměvem. Takže jsem se rozhodl ho následovat a pokusil se najít vlastní inspiraci, která by se mi dostala pod kůži. Ale nikdy jsem ji nenašel, a možná proto jsem v půli cesty nečekaně odbočil, a nakonec se stal ilustrátorem.

„Co takhle jít chytit nějakou vlnu?“ zeptal jsem se.

„Surfovat?“ nervózně se na mě podívala. „Ne.“

„Jak chceš. Za chvíli se vrátím.“

Neklidně jsem přeběhl těch pár metrů od domu k oceánu a všiml jsem si oranžového kola opřeného o dřevěné zábradlí terasy. Nechal ho tam Oliver, když ho vyložil z auta. Byla to jen věc, ale představovala změny, které jsem ještě nezvládl zpracovat.

Čekal jsem, čekal jsem dlouho a pak konečně přišla dokonalá vlna. Nahrbil jsem se, narovnal chodidla a postavil se. Sjel jsem po stěně vlny, a když jsem nabral rychlost, udělal jsem otočku, abych odjel od místa, kde se vlna lámala, než se rozplynula ve vodě.

Když jsem se vrátil, dveře od pokoje pro hosty byly zavřené. Nezaklepal jsem. Osprchoval jsem se a šel do kuchyně připravit něco k večeři. Den předtím jsem jel na nákup, což jsem nedělal moc často, aspoň ne na takhle velký, ale snažil jsem se, aby měla Leah v lednici něco na výběr. Věděl jsem jen, že má ráda jahodová lízátka, protože jako malá měla vždycky jedno v puse, a ještě dlouho potom, co ho dolízala, okusovala plastovou tyčku. A taky cheesecake mé mamky, ale na tom není nic zvláštního, protože všichni vědí, že je to nejlepší dort na světě.

Když jsem krájel na proužky různé druhy zeleniny, uvědomil jsem si, že Leah neznám tak dobře, jak jsem si myslel. Možná jsem

ji nikdy nepoznal dost dobře, ne do hloubky. Když se narodila, mně a Oliverovi bylo deset a nikdo nečekal, že se rodina ještě rozroste. Dobře si vybavuju den, kdy jsem ji uviděl poprvé – měla kulaté růžové buclaté tvářičky, drobné prsty, které se chytaly všeho, co se jim dostalo na dosah, a vlasy tak světlé, že vypadala, jako by žádné neměla. Rose nám dala přednášku o tom, že se o tu maličkou musíme už navždycky starat a být na ni hodní. Ale Leah celé dny probřečela nebo prospala, a nás víc bavilo být venku na pláži a lovit mořské potvory nebo si hrát.

Když jsme se kvůli univerzitě přestěhovali do Brisbane, zrovna oslavila osm let. Po škole jsme tam ještě nějakou dobu zůstali na praxi a pak jsme si tam našli práci, takže když jsme se vrátili, Leah bylo skoro patnáct. A i když jsme obě rodiny navštěvovali často, zdálo se mi, že vyrostla přes noc, jako by jednoho dne šla spát jako holka a druhý den ráno se probudila jako žena. Měla vysokou a štíhlou postavu skoro bez křivek, byla jako proutek. V době, kdy jsme byli pryč, začala po tátově vzoru malovat. A jednoho dne, když jsem procházel zahradou, jsem se zastavil před obrazem na malířském stojanu a nemohl jsem se vynadívát na ty jemné linky a tahy, které jako by barvami oživaly. Měl jsem husí kůži. Věděl jsem, že tenhle obraz nenamaloval Douglas, protože na něm bylo něco zvláštního, něco... co jsem nedokázal vysvětlit.

Vynořila se ze zadních dveří.

„To je tvoje práce?“ ukázal jsem na obraz.

„Ano.“ Opatrně se na mě podívala. „Nepovedlo se to.“

„Je to dokonalý. Je to... jiný.“

Naklonil jsem hlavu na stranu, abych se na obraz podíval z jiného úhlu, hltal jsem jeho detaily, život, který z něj byl cítit, a chaos, který z něj vzařoval. Namalovala krajinu, kterou měla před sebou: zahnuté větve stromů, oválné listy a tlusté kmeny. Nebyl to ale realistický obraz – všechno bylo překroucené, jako by všechny ty prvky vzala, promíchala je ve své představivosti jak v mixéru a pak je uvolnila a přenesla na plátno v jiné podobě.

Leah se začervenala, zkřížila ruce na prsou a postavila se před obraz. Její sladká andělská tvářička se zamračila a vyčítavě se na mě podívala.

„Ty si ze mě střílíš.“

„Ani náhodou, proč si to sakra myslíš?“

„Protože taťka chtěl, abych namalovala tamto,“ ukázala na stro-
my, „a já jsem udělala tohle, a to se předloze vůbec nepodobá. Za-
čala jsem dobře, ale pak... pak...“

„Pak jsi udělala svou vlastní verzi.“

„Fakt si to myslíš?“

Přikývl jsem a usmál se na ni.

„Dělej to vždycky takhle.“

Kdykoli jsem v následujících měsících zašel na návštěvu k našim nebo Jonesovým, chvíli jsem si s Leah povídal a prohlížel si její poslední práce. Leah byla... byla sama sebou, naprosto originální, nikoho nenapodobovala, její tahy byly natolik její, že bych je rozeznal kdekoliv. Leah byla světlo a něco mě k ní přitahovalo, jako by mě k sobě její obrazy volaly a nutily mě je obdivovat, objevovat...

LEAH

S povzdychem jsem vstala z postele, když na mě Axel zavolal, že je večere na stole. Z vegetariánských tacos se ještě kouřilo. Čekaly na mě na konferenčním stolku – surfařském prkně na čtyřech nohách přistaveném před gaučem. Kromě zaneřádné pracovní desky to byl jediný stůl v celém domě, když nepočítám starou truhlu, na které stál gramofon. Ten dům byl hodně jako Axel, všechny kusy nábytku se k sobě nějakým způsobem hodily, i když byl každý úplně jiný. Byl to pořádek v chaosu, v němž se prostřednictvím detailů zrcadlil jeho vnitřní klid.

Záviděla jsem mu to. Ten způsob života, jak byl bezstarostný a uvolněný, jak se vždycky díval dopředu a neohlížel se zpátky a nezajímal se o nic jiného než o to, co je právě teď.

Sedla jsem si na okraj gauče a mlčky jedla.

„Takže zítra jedeš do školy na kole.“

Přikývla jsem.

„Chceš, abych tě hodil autem?“

Zakroutila jsem hlavou.

„Fajn, jak chceš.“ Povzdychl si. „Dáš si čaj?“

Pomalu jsem k němu otočila hlavu.

„Čaj? Teď?“

„Vždycky ho piju večer.“

„Má v sobě tein.“

„Se mnou to nic nedělá.“

Axel odnesl talíře do kuchyně. Ohlédla jsem se za ním přes rameno. Měl tmavě blond vlasy, jako zralé obilí nebo jako písek na pláži při západu slunce. Prudce jsem od něj odtrhla oči, byla jsem zmatená a snažila se přestat myslet na barvy, pohrbit je v sobě.

Za několik minut na mě Axel zavolal s hrnkem čaje v jedné ruce a krabičkou cigaret v druhé.

„Jdeš se mnou na terasu?“ nabídl.

„Ne, jdu spát. Dobrou noc.“

„Dobrou, Leah, dobře se vyspi.“

Zachumlala jsem se pod příkrývku, i když nebyla zima, a schovala jsem hlavu pod polštář. Temnota. Temnota a nic víc. V Axelově domě nebyl slyšet žádný hluk projíždějících aut ani vzdálené hlasy, jen ticho a mé vlastní myšlenky, které se bouřily a křičely jako vězni. Když jsem pocítila, že mi hrud' začíná stahovat úzkost a že dýchám nepravidelněji, zavřela jsem vší silou oči, pevně k sobě přitiskla příkrývku a přála si, aby všechno zmizelo. Všechno.

Druhý den ráno jsem na něj narazila v kuchyni.

Měl na sobě jen mokré červené plavky a připravoval si toast. Usmál se na mě. Trochu jsem ho za to nenáviděla, za tu dokonalou křivku jeho úsměvu a za to, jak se mu třpytí oči. Vyhnula jsem se jeho pohledu a hledala v lednici mléko.

„Vyspala ses dobře?“ zeptal se.

„Jo,“ zalhala jsem. Měla jsem zase noční můry.

„Fakt nechceš, abych tě hodil?“

„Fakt ne, ale díky.“

Za chvíli jsem odtamtud odjížděla, pryč od něj, a šlapala bez přestávky až ke škole, kde jsem přivázala kolo k modře natřenému plotu. Dřevěná školní budova byla malá a kolem dokola měla terasu. Když jsem vcházela, sklopila jsem hlavu a s nikým nemluvila. Před nějakým časem jsem tuhle část dne milovala: jet do školy, pozdravit

se s kamarádkami, říct si nejčerstvější drby a jít společně do třídy. Ale to už teď nešlo. Snažila jsem se o to, opravdu, ale teď mezi námi stála zeď, která tam předtím nebyla.

Kéž by tady nepracovala, pomyslela jsem si, když jsem prošla okolo Blair se skloněnou hlavou a obličejem zakrytým vlasy. Proto jsem je nosila tak dlouhé – snažila jsem se nepoutat na sebe pozornost a skrývat výraz, který můžou všichni vyčíst z mých očí. Kdybych mohla mít nějakou superschopnost, vybrala bych si neviditelnost. Tak bych se vyhnula těm pohledům, které byly ze začátku soucitné, ale později jako by na mě křičely, že jsem divná, že mi nerozumí, že se dostatečně nesnažím znova vyplavat na hladinu a dýchat...

Celé dopoledne jsem seděla v lavici, čmárala spirály na okraj učebnice matematiky a soustředila se na oblé tvary linek a jemný pohyb černé propisky. Když hodina skončila, uvědomila jsem si, že jsem vůbec neposlouchala, co profesorka říkala. Ukládala jsem si učebnice do batohu, když do třídy ostýchavě vkročila Blair a přišla ke mně. Skoro všichni spolužáci už byli pryč. Váhavě jsem se na ni podívala a přála jsem si utéct.

„Můžeme si na chvíli promluvit?“

„Já... musím už jít...“

„Bude to jen chvilka.“

„Dobře.“

Blair se nadechla.

„Slyšela jsem, že tvůj brácha bude nějaký čas v Sydney, a chtěla jsem ti říct, že kdybys cokoliv potřebovala, jsem tady pro tebe. Vlastně jsem tu pro tebe byla vždycky.“

Srdce mi zrychleně bušilo.

Já jsem si to přála, přála jsem si, aby všechno bylo zase jako dřív, ale nešlo to. Pokaždé, když jsem zavřela oči, jsem viděla to auto, jak se otáčí a otáčí, a neurčitou zelenou brázdou, která znamenala, že jsme vyjeli ze silnice; slyšela jsem tu píseň, co rázem utichla, a v hrdle zaseknutý výkřik. A potom... byli mrtví. Moji rodiče.

Nemohla jsem na ten moment zapomenout, nemohla jsem se od té scény odtrhnout, byla živá, jako by se stala včera, a ne skoro před rokem. Nemohla jsem jít vedle Blair a usmívat se na všechny skupinky kolemjdoucích turistů, které sem na léto přijely surfovat, nebo mluvit o našich velkých plánech do budoucna, protože to jediné, co jsem chtěla, bylo... nic, a to jediné, na co jsem mohla myslet, byli... oni, a nikdo mi nemohl porozumět. Alespoň k takovému závěru jsem dospěla po několika sezeních u psychologa, na která mě vzal Oliver.

„Nemusí to být jako dřív, Leah.“

„To by ani nešlo,“ vytlačila jsem ze sebe.

„Ale může to být jiný, nový. Jako jsi to dělávala, když jsi malovala. To jsi vždycky vzala nějakou část reality a přetvořila si ji po svém, ne?“ Těžce jsem polkla. „Nemohla bys udělat to samé s naším přátelstvím? Nebudu tě nutit o ničem mluvit, když se ti nebude chtít.“

Souhlasně jsem kývla ještě dřív, než domluvila, a tak jsem mezi námi otevřela nepatrnou škvírku. Blair se na mě usmála a společně jsme vyšly ze školy. Zamávala mi na rozloučenou, zatímco jsem nasedala na kolo a začala šlapat druhým směrem.